

GÖTEBORGS 8:E
BAPTISTFÖRSAMLING

GJORDA TILL SÖNER

Ef 1:5 • Predikan G8B 2019-02-17 • Johnny Lithell

INLEDNING

Nu har vi tittat på vers 3 och talat om att Gud har välsignat oss i Kristus med all andlig välsignelse i himlen. Sedan tittade vi i vers 4 och frågade oss hur det kommer sig att just vi fått allt detta. Svaret som Paulus ger går tillbaka till Gud själv. Det finns ingenting i oss som kvalificerat oss – det finns inga meriter eller goda gärningar eller släktförhållanden, ingenting sådant – allt går tillbaka till Guds egen person. Hans suveräna vilja. Hans oändliga godhet och kärlek. Han utvalde oss innan världens grund blev lagd. Innan det fanns en enda atom i universum, innan det fanns något universum att tala om, hade han i sitt eviga rådslut slagit fast att han skulle älska sin församling.

Texten går vidare. Idag ska vi titta i vers 5 och se något av det absolut största som Gud gjort för oss, nämligen att han tagit upp oss som sina egna barn. Att vi är hans barn och han är vår far.

Den kristna tron unik

Just denna tanke, att Gud är vår far är en bomb. Ingen annan religion gör några sådana anspråk. I någon bemärkelse kan man säga att Gud är vår far eftersom han är vår skapare. Men ingen religion skulle våga sig på att säga att vi tas upp i Guds familj som hans egna barn. Det är bara Bibeln som har den stora fräckheten att påstå något sådant.

Detta resonemang drivs till sin spets i just detta ord i Bibeln, att vi tagits upp som hans barn, eller mer specifikt: att vi har gjorts till hans söner – att vi har adopterats. Gud är inte bara vår far på samma sätt som en snickare är far till stolen han just gjort. Han är vår far på det sättet också, men mycket mer. Ordet, som vi ska återkomma till och som ibland översätts med adoption, talar om att vi inte bara är Guds barn i en slags generell naturlig bemärkelse. Det är en juridisk handling av Fadern, som tar oss in i hans familj.

Adopterade på Jesu bekostnad (Luk 15)

Innan vi går in på det skulle jag bara vilja säga något kort om vad vi ska titta på i nästa predikan, nämligen frågan om att Kristus har friköpt oss – han är vår befriare, vår återlösare (vers 7). Det är viktigt att nämna här, därför att det spelar stor roll i frågan om adoption.

Liknelsen om den förlorade sonen handlar om en far som hade två söner. Den ena sonen krävde ut sin del av arvet medan fadern fortfarande var i livet, och sedan gav han sig iväg och slösade bort allting. Det innebär att allt som sedan fanns kvar skulle komma att tillfalla den äldre brodern. När den yngre sonen till sist kom tillbaka och sade att han var en utfattig dåre, så bad han om ett jobb som tjänare i hushållet. Han hade ju slösat bort allt som var hans. Men fadern säger att det absolut inte kan bli tal om det. Han tar tillbaka sonen som sin *son*,

inte som en tjänare. Han sätter kläder på hans kropp och en ring på hans finger och ställer till med stor fest. Han förde honom tillbaka in i arvet, han gjorde honom återigen till arvinge.

Men enda sättet för honom att göra detta var ju på den äldre broderns bekostnad. Allt som fanns kvar skulle ju tillfalla honom, och där kom den yngre brodern tillbaka och skulle ändå få ärva en stor del av det som fanns kvar. Det ville den äldre brodern i liknelsen inte vara med om.

Men i verkligheten har vi en bättre äldre broder som inte alls är motvillig att ge bort sin del av arvet för att vi ska kunna komma in. När Gud säger till oss: ”Jag kan adoptera er som mina barn, jag kan lägga all er synd bakom er, jag kan betala alla era skulder” är samma dynamik verksam som i liknelsen. Enda sättet vi kan tas upp som Guds barn är på Jesu bekostnad, som han betalade till fullo på korset.

När han dog på korset, när han uttömde sig själv, när han inte öppnade sin mun även när han blev avrättad – då var han en broder för dig så att Gud skulle kunna bli din far. Adoption är inte något som sker naturligt. Adoption kräver ett initiativ och innebär en juridisk förändring i status, och det är vad den kristna tron påstår händer med den som tar emot Kristus. Anledningen att vi kan tas upp i Guds familj är att vi är friköpta genom hans blod (Ef 1:7). Det ska vi alltså titta mer på i nästa predikan, men det är viktigt att ha med sig i tanken redan nu.

Nu skulle jag först vilja göra några generella kommentarer om adoption och sedan vill jag ägna en del tid åt vad det innebär för oss här och nu att vi är adopterade in i Guds familj. Så: (1) om adoption, (2) vad det innebär att leva som söner.

I. OM ADOPTION

Det grekiska ordet är υἰοθεσία och är ett sammansatt ord. Det kommer ur υἱός, som betyder ”son” och τιθημι, som betyder ”att lägga [ngt] ner”, eller ”att göra”. Υἰοθεσία betyder alltså ”att göra till son”. Versen skulle alltså ordagrant kunna översättas till ”i kärlek har han förutbestämt oss *att göras till söner* till sig genom Jesus Kristus enligt sin viljas beslut.”

Bara en kort kommentar om att det står ”söner” och inte ”barn”. Det finns en viktig poäng här, eftersom söner och döttrar under antiken hade helt olika rättigheter och värderades helt olika. Det var sönerna som fick ärva och fick alla privilegier. Men här skriver Paulus till hela församlingarna och säger även till kvinnorna: ”ni har gjorts till söner! Ni är lika värdefulla som männen. Ni ska få ärva.” Att Paulus skriver ”söner” innebär alltså en oerhörd uppvärdering av kvinnorna, som gick på tvärs mot alla kulturella koder. Det är värt att lägga märke till. I Guds familj har män och kvinnor samma värde, oavsett vilka kulturella normer som finns.

Romersk adoption

Detta med adoption förekom inte i den hebreiska kulturen, men i den romerska kulturen var det en mycket vanlig företeelse. Paulus skriver till ett sammanhang som är starkt präglad av den romerska kulturen och som visste att adoptionen omfattade en mycket specifik juridisk procedur, som inte alls liknade den vi har idag.

Vi adopterar barn – ju yngre, desto bättre. Men i den romerska världen adopterade man vanligtvis en vuxen. Ofta var det en man, en godsägare som inte hade några arvingar. Men

han ville ändå att hans namn skulle leva vidare och att egendomen skulle behållas intakt. Så han utsåg en yngre man som skulle ha kunnat vara hans son, som han adopterade och gjorde till arvinge.

När den äldre, rika mannen adopterade den yngre mannen innebar det flera saker rent juridiskt.

För det *första* ströks alla gamla plikter och åtaganden som den nya sonen hade sedan tidigare. Alla skulder ströks och alla juridiska bindningar (om det fanns sådana) löstes upp. Det var som att den gamla sonen dog rent juridiskt och fick ett nytt liv. Nu står han inte i skuld till någon. Han fick börja om med ett tomt blad.

För det *andra* fick den nya sonen tillgång till faderns tillgångar. Helt plötsligt var han lika rik som fadern.

För det *tredje* blir fadern ansvarig för allt sonen gör. Om sonen gör något dumt, blir det fadern som får betala. Om sonen gör något idiotiskt är det fadern som får ordna upp det. Det fanns ett juridiskt band mellan far och son.

För det *fjärde* får sonen nu även allt ansvar det innebär att bära familjenamnet vidare, att bevara dess heder och se till att det förblir obefläckat. Han kan ingå avtal och annat. Nu representerar han faderns namn. Han är den som bär namnet vidare.

Detta är det högsta

När Paulus talar om att Gud adopterar dig är det något av det högsta han säger. Det finns helt enkelt inget större. Det är fantastiskt att Jesus på korset betalat syndens pris och köpt oss fria. Det är helt underbart att han förlåter oss all vår synd. Det är ännu större att vi får hans rättfärdighet – att vi inte bara är fria från våra synder, utan att Gud faktiskt ser oss iklädda sin egen sons rättfärdighet. Att Jesu fullkomliga liv tillräknas oss, och att vi i Guds ögon är lika stora hjältar som Jesus är. Men detta är ännu högre.

Du har kanske hört illustrationen om domaren som betalar priset själv. Ibland när vi försöker förklara evangeliet använder vi en illustration av en domare som är helt rättvis som ska döma en förbrytare. Lagen och rättvisan kräver att förbrytaren döms och domaren ger den rättvisa domen. Men efter att han förkunnat domen över förbrytaren tar han av sig sin ämbetsdräkt och ställer sig på andra sidan skranket och betalar skulden själv. ”Så är evangeliet,” säger vi.

Men det är bara en liten del av sanningen. Det är inte bara så att Gud betalar skulden själv och gör förbrytaren fri. Han ger oss dessutom sin egen rättfärdighet, det vill säga, han ger oss hedersmedalj och ser till att vi behandlas som kungar.

Men detta är ännu större. Det är som att domaren inte bara skulle förlåta och betala priset själv. Inte heller som att han skulle ge medalj och hedersbetygelser. Det är som att han skulle adoptera förbrytaren: låta förbrytaren bära hans eget namn, älska honom som sitt eget barn och göra förbrytaren till arvinge av allt som är hans. Att domaren nu inte kan vara riktigt lycklig om inte hans barn är riktigt lyckligt.

Likhet med mänsklig adoption

Så den adoption som Paulus anspelar på i den här texten är ganska annorlunda mot hur de adoptioner som vi känner till. Men det finns också likheter. Hela syftet med en adoption som vi gör är att vi behandlar barnet som om det vore vårt eget biologiska barn. Det ska inte vara

någon skillnad och därför är det extra viktigt för adoptivföräldrar att barnet får tid att knyta an. Här finns en likhet mellan oss som adoptivföräldrar och Gud. Han älskar oss på samma sätt som han älskar sin egen Son, som i den sjätte versen kallas för "den Älskade". Det här är en för hög sanning för att kunna beskriva i ord. Det är frustrerande att ens försöka säga något om det...

Jesus säger i Joh 17:23 att Fadern har älskat oss som han har älskat sin son, Jesus. Det innebär att han älskar alla som tagit emot Jesus lika mycket som han älskar sin enfödde Son – med samma kraft, intensitet och glädje.

Det är alltför stort för oss att kunna ta in. Men försök. Försök att föreställa dig det välkomnande som den himmelske Fadern gav den enfödde Sonen efter att han tagits upp till himlen. Han hade levt ett fullkomligt liv som människa; hedrat sina föräldrar, övervunnit alla frestelser, älskat Gud av hela sitt hjärta och älskat sin nästa, men ändå övergivits av alla sina vänner, torterats och förnedrats och dödades på korset, ropat ut sin fullständiga ensamhet i mörkret, han hade fullbordat frälsningsverket. Föreställ dig Faderns armar när han välkomnar Sonen. Föreställ dig den flodvåg av kraft och kärlek som måste ha strömmat ur Faderns hjärta in i den eviga Sonens hjärta. Treenighetens eviga glädje och gemenskap koncentrerad i glädje över att frälsningen är fullbordad och Sonen uppstånden och förhärligad. Föreställ dig!

Att du är adopterad som Guds barn innebär att han älskar dig på samma sätt. Att den kärlek han har till dig inte är något mindre än den kärlek som flödar inom treenigheten.

II. VAD DET INNEBÄR ATT LEVA SOM SÖNER

Om vi nu går vidare och funderar på vad det innebär för oss här och nu att vi är insatta som Guds söner, att vi är adopterade, skulle jag vilja säga fyra saker.

1. Frihet

För det första: det innebär frihet. Det står i både Rom 8 och i Gal 4 att Gud inte har gett oss en slaveriets ande av fruktan, utan en barnskapets ande, i vilken vi ropar "abba Fader!" Här finns en nyckel i det kristna livet. Om vi lever i fruktan, vilket vi alla gör i olika omfattning, är det för att vi inte förstår rikedomerna vi har i Kristus; rikedomerna att vi är adopterade som Guds barn.

I Galaterbrevet 4 står det att det finns två sorters människor som lever i ett hushåll. Det finns *tjänarna*, eller slavar, och det finns den som är en *son*. Kom nu ihåg att hushållen ofta var ganska stora. Det var mycket folk av olika slag. Olika förvaltare, olika typer av tjänare och arbetare. Föreställ dig en stor plantering, kanske en vingård. Det är mycket att göra, och det finns bara en enda son i hushållet. Om du nu tittade på vad som hände i vingården skulle det vara svårt att avgöra vem som var son och vem som var slav. Alla arbetade hårt med sina sysslor.

Det kan mycket väl hända att sonen hade en enformig och tråkig syssla, och flera av de äldre och mer erfarna tjänarna som hade mycket mer ansvarsfulla uppgifter. Men Paulus säger i Gal 4 att vi inte förhåller oss till Fadern som en slav, utan som en son.

I hushållet arbetar alla hårt. Men slavar, vet att om de inte gör ett bra jobb kan de sparkas ut. Därför arbetar de under tvång. Men sonen, å andra sidan, vet att Fadern älskar honom. Han vet att han är absolut trygg och han vet att hushållet är hans. Så i samma hus har vi

människor som gör samma arbete och ser likadana ut, men som förhåller sig till fadern på helt olika sätt. Vilken av dem är du? Är du en slav eller en son?

Som barn har vi en frihet. Vi lever i världen med vissheten att detta är min Faders värld, och en visshet att vi är accepterade och att det inte finns någon fördömelse för oss och att Fadern älskar oss på grund av vad Jesus har gjort.

En slav är full av oro och fruktan. Alltid rädd att bli utkastad, alltid hårt arbetande, inte av kärlek utan av en känsla av tvång, utan någon frihet. Men ofta kan det vara svårt att se skillnaden utifrån. Så vilket är du?

Slavar emotionellt instabila

Slavar går upp och ner känslomässigt. Därför att när de gör ett bra jobb och lyckas med vad de gör känner de sig som värdefulla och meningsfulla människor. Men när deras gärningar går dåligt känner de sig som misslyckanden.

Men söner har en känslomässig stabilitet. Därför att en son vet att när han gör något bra är det inte anledningen till att han är accepterad och älskad. Han är glad att det blev bra, men vet att det inte är anledningen att han är hushållets arvinge. Han är inte hushållets arvinge för att han är bra på något, utan för att han är sonen.

Han vet att han är i hushållet på grund av vad hans äldre broder gjorde för honom. Därför blir han inte högmodig när han gjort något bra. Samtidigt, när något går dåligt är han inte rädd för att bli utkastad eftersom han vet att han är i huset på grund av vad den äldre brodern gjort för honom och för att fadern har adopterat honom. En far ger inte sin son sparken, men han kan ge sin slav sparken.

Slavar kritiska och skvallrande

En slav är kritisk, dömande och full av skvaller och förtal. Därför att en slav är någon som inte känner sig älskad eller värdefull om man inte känner sig överlägsen. Skvaller får dig att känna dig överlägsen. Det är därför du älskar det så mycket.

Om du är kritisk och dömande, om du är snabb att tala illa om människor, eller om du är angelägen om att kontrollera människor eller vad som händer omkring dig är det för att du har en slavs mentalitet. Du vill inte att något ska gå fel och få dig att framstå i dåliga dager.

Hos en son finns en helt annan trygghet. Man har inget behov av att hävda sig över andra eller ondgöra sig över hur illa andra beter sig. Det gör inget att andra gör något bättre än du. Eller är bättre än du. Det är inte din förträfflighet eller några personliga kvalitéer som gör dig till en son. Det är att Fadern har tagit upp dig i sin familj på grund av vad din äldre broder har gjort.

Slavar kan inte ta kritik eller omvända sig

En slav är någon som inte kan ta kritik, och som omvänder sig bara om det absolut inte finns någon annan utväg. Omvändelse är något fruktansvärt eftersom det blir tecknet på nederlaget, att du inte lyckats leva upp till de idealen. Och om du inte kan leva upp till idealen har du inget att leva för. Då är du rädd att kastas ut.

I stället för att söka att bli tillrättavisad och söka omvändelse blir du defensiv och måste till varje pris försvara dig.

En son behöver inte vara defensiv. En son är tillgänglig. En son behöver inte hålla fast i en massa ursäkter när han blir kritiserad. En son omvänder sig med glädje och kastar sig varje dag på den äldre broderns fullkomliga gärningar.

Om du kastas upp och ner emotionellt, om du är kritisk (ingen erkänner någonsin att man är det), om du är defensiv, om du är kontrollerande, om du inte kan ta kritik är det för att du glömmer vem du är. Du lyssnar inte på barnskapets ande som ropar ”abba fader!” Du har inte fått en ande av fruktan, utan *barnskapets* ande. Du är den du är genom Guds nåd och inget annat.

Så, den första punkten i vad det innebär att leva som barn till Gud är frihet.

2. Tillgång till Fadern

Den andra punkten är att vi har tillgång till Fadern när som helst. Ni har kanske hört att ”abba” är ett arameiskt ord som uttrycker intimitet. Något i stil med ”pappa”, även om det innehåller en större vördnad än pappa. Jag hörde en jude säga ”abba” till sin pappa en gång. Det var fantastiskt vackert! Kärleksfullt och intimt och respektfullt på samma gång.

Den kristna tron är återigen unik bland alla religioner som talar om en sådan intimitet med den högste Guden. Jag skulle till och med påstå att de andra religionerna är bestörta och äcklade över en sådan intimitet. En muslim skulle kalla det för blasfemiskt.

Djärvhet, Luk 11

I Luk 11 finns en liknelse som talar om uthållig bön. Den handlar om en vän som kommer mitt i natten och ber att få låna bröd. Jesu poäng i liknelsen är att mannen som blir störd mitt i natten kommer att stiga upp och hjälpa honom, helt enkelt för att vännen är så påstridig. Det finns en djärv het, ja, en skamlöshet hos vännen som Jesus inte på något sätt fördömer, utan tvärtom, snarare tycks uppmuntra.

Det finns en djärvhet hos vännen som är helt naturlig för ett barn. Det som uppfattas som oartigt eller påstridigt hos andra är helt naturligt beteende för barn.

Små barn vill vara med sina föräldrar hela tiden. Det är självklart för dem. Och det bästa som finns är när föräldrarna är med i barnens lek.

Har du sett den där bilden på John F Kennedy när han sitter vid sitt skrivbord i det ovala rummet och hans lille son JFK jr kikar ut under skrivbordet? Det är en bild jag alltid kommer att tänka på när jag tänker på vilken tillgång vi har till Fadern.

Din pappa kan vara världens mäktigaste man och vara omgiven av livvakter och säkerhetsförordningar dygnet runt. Men det spelar ingen roll för dig om du är fem år och är hans son. Du går ändå upp mitt i natten och ber honom om något att dricka. Ingen annan skulle kunna bete sig på samma sätt. Men du kan det, för du är hans barn. Och han är glad att ge dig vad du ber om.

Är detta en attityd du har gentemot Gud? Om du har det så gör det dig till en bedjande däre. Det finns en skamlöshet över dina böner. Du skulle be konstant. Du skulle be obevekligt och djärvt. Du skulle be om allt. Kära vänner, om vi bara levde ett uns i det barnskap som han har gett oss. Kom till honom som barn!

Jag hörde berättas om en par som hade fyra biologiska barn och som adopterade ett femte barn, en tio-årig flicka. Även om hon var adopterad enligt konstens alla regler och verkligen

var deras dotter tog det många månader innan hon började kalla sina adopterade föräldrar för mamma och pappa. Hon tilltalade dem med deras förnamn. Hon var alltså adopterad, men hade inte alls knutit an på det sätt som de hoppades. Intimiteten saknades.

En dag ramlade hon och skar sig ganska illa i handen. Och för första gången ropade hon: ”pappa!” Föreställ dig faderns glädje när han rusade ut för att ge henne all kärlek, vård och omsorg han någonsin kunde uppbringa.

Kanske är det liknande för dig. Du är adopterad. Du har allt tillgängligt. Men du har inte ropat ut till honom på ett barns direkta och naturliga sätt.

Den andra punkten var alltså att du som barn har en naturlig tillgång till Fadern.

3. Visshet om rikedom

Den tredje punkten i vad det innebär för oss att leva som Guds barn är vissheten om rikedom. Paulus säger i Rom 8 (s 1679)

Romarbrevet 8:18 (SFB-14)

¹⁸Jag menar att den här tidens lidanden inte kan jämföras med den härlighet som ska uppenbaras och bli vår.

Hans hopp var knutet till att han var ett Guds barn. Hela hans liv formades av hans hopp.

Att vara ett Guds barn är att leva i visshet om en kommande härlighet, att det finns ett himmelskt arv som väntar. Det påverkar i högsta grad hur vi lever vårt liv nu. Paulus säger att om vi inte hoppas på vårt arv, om vi inte har en visshet om den rikedom som är given i Kristus kan vi aldrig leva ett liv i frid. Då kommer vi att kastas fram och tillbaka av den här tidens lidanden. Men när jag ser framåt mot den kommande härligheten ser jag att den här tidens lidanden väger lätt i jämförelse.

Om du visste att om några år skulle du bli mångmiljonär, visst skulle det påverka hur du såg på din ekonomi just nu? Du skulle fortfarande behöva försöka få den att gå ihop, men du skulle helt enkelt inte känna samma oro som du skulle kunna göra annars. Det finns liksom en grundläggande trygghet. Vad du vet ska hända i framtiden påverkar hur du lever just nu.

Om man då överför den tanken på den kommande härlighet som förstås är på en fullständigt annan nivå än ekonomisk trygghet, borde det inte få vårt liv att framstå i ett annat ljus? Du är adopterad in i Guds familj, och kan se fram emot en kommande härlighet som inte går att beskriva.

Illustration: tidslinje

Om jag pekar så här med mitt finger, så pekar jag rakt österut. Föreställ dig att det går en linje från mitt finger. Den börjar här, men den har inget slut. Den bara fortsätter. Den går vidare ut genom stan till Landvetter Flygplats, till Borås, Jönköping och sedan ut till Visby, till Riga i Lettland, sedan Moskva, genom hela Ryssland, förbi Mongoliet, ut över Stilla Havet, in i Kanada, över Hudsonbukten, ut över Atlanten, över Skottland längst upp på de brittiska öarna, över Nordsjön och så tillbaka över Järntorget, och sen vidare.

Tänk dig nu att den här linjen som har en början men inget slut är en tidslinje. Längden på mitt finger är din livstid. När fingret tar slut dör du, och sedan uppstår du och kommer att leva i evighet, antingen som Guds eget barn och arvinge, eller i evig fördömmelse och mörker.

Du föds, du går i skolan, du försöker få ett jobb så att du kan tjäna pengar och leva lite bättre här... Och här inser du att livet inte går att planera på det sättet och att de saker du tyckte var så viktiga här faktiskt inte spelade särskilt stor roll. Sedan dör du.

Men resten av linjen då? Vad tror du att du tänker när du kommit ut till Landvetter? Eller till Moskva? Om du tror på allvar att Bibeln har rätt när den säger att livet fortsätter i evighet efter döden så borde det få enorma konsekvenser för hur du lever just nu. Även om du bara misstänker att det finns en liten möjlighet att Bibeln har rätt borde det få konsekvenser. En evighet tillsammans med alla de heliga, med en ny himmel och en ny jord, med nya, förhärligade kroppar, i upprättad gemenskap med Fadern i all hans härlighet. Eller en evighet av fördömelse, i mörkret utanför där man ska gråta och skära tänder (Matt 25:30, 46), där röken från din plåga stiger i evigheters evighet, utan ro varken på dagen eller natten (Upp 14:11). Det är ordagranna citat! Det är obeskrivligt mycket som står på spel. Tänk om det är sant!? Då kommer allting i ett helt annat ljus – det kanske inte spelar så stor roll hur jag försöker att planera här för vad som ska hända här. Antingen är jag en son, och får del av Gud oändliga rikedom. Eller också får jag stå i mörkret utanför och skära tänder. Det är antingen eller – allt står på spel.

Ser du vad Paulus menar, när han säger att ”han menar att den här tidens lidanden inte kan jämföras med den härlighet som ska uppenbaras och bli vår”? När vi begrundar evigheten kommer livet här och nu i ett annat ljus.

4. Visshet om hans kärlek

Den fjärde och sista punkten finns med i allt annat jag försökt säga, men jag vill ändå lyfta fram den som en egen punkt. Det är du som Guds barn kan leva i fullständig visshet om Faderns kärlek. Jesus skäms inte att kalla oss sina bröder.

Gud är din far. Den som är förälder har gjort en märklig upplevelse. Den sekund som barnet har fötts inser man att man aldrig kan vara helt lycklig igen. Därför att ditt hjärta nu är helt förbundet till barnets lycka. Från och med denna stund har du en förälders kärleksfulla oro för sitt barn. En oro som aldrig kommer att ta slut så länge ni lever. Du kommer aldrig, aldrig att vara fullständigt lycklig om inte ditt barn är det.

Det spelar ingen roll vad barnet tar sig till, det är fortfarande ditt barn. Det finns ett band mellan er som aldrig kommer att suddas ut. Det finns förstas relationer mellan föräldrar och barn som är så förstörda av synd att de inte längre går att känna igen. Men än en gång, vi talar här om en perfekt Fader. Hur illa du än betar dig är dörren alltid öppen när du vill komma hem.

Om jag hade det inom min makt, vad skulle jag göra för mitt barn? Vad som helst. Vår himmelske fader älskar oss långt mer än jag älskar mitt barn, och han har all makt i himmel och på jord. Om du är hans barn så *kommer* han att föra dig in i sin härlighet.

AVSLUTNING

Det finns ingen synd du kan begå som är alltför skrämmande för honom. Hans kärlek kommer att segra, även om allt annat tycks falla i bitar. Du behöver inte vara en person som talar illa om andra, som dömer andra och som blir defensiv så fort det verkar som att du gjort något dumt. Du behöver inte vara rädd att be. Du behöver aldrig känna dig fattig eller ensam.

Är du ett Guds barn? Jesus Kristus öppnar vägen till Fadern. Han *är* vägen till Fadern. Ge dig själv till Kristus och lev i den rikedom som du har i honom. Gör dig inga bekymmer, för han har omsorg om dig.